

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, nar., státní příslušnost, v České republice bytem, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.2.2016 č.j. MV-150312-8/OAM-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.
- IV. Tlumočnickovi H. A., bytem N. P. 1715, B., se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč, která mu bude vyplacena do 30- ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké Policie, Příjímací středisko Zastávka ze dne 10.9.2015, č.j. CPR-13991/ČJ-2015-931200- SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni dle §

119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku.

II. Žaloba

Žalobkyně namítala, že zcela zásadní pochybení v činnosti správních orgánů je nutno spatřovat v nedostatečně zjištěném stavu věci dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Pochybení je třeba spatřovat v nesprávném posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušené povinnosti a rovněž tak jejímu soukromému a rodinnému životu, potažmo jeho manžela, potomků a i posouzení zásahu do jejího života. Žalobkyně má na území ČR celou svou rodinu. Pobývá zde se svým manželem a rovněž se svými třemi potomky. Aktuálně není v kontaktu s rodinnými příslušníky na území domovského státu, který opustila již před několika lety. V ČR žijí i bratři jejího manžela, přičemž celá rodina mimo jejího manžela má na území ČR povolen legální pobyt. Absence náležitého posouzení přiměřenosti rozhodnutí byla přitom opakovaně namítána i ve správním řízení, avšak správní orgány tyto námitky přešly jen s odkazem na její nelegální pobyt na území ČR. Posouzení přiměřenosti vyhoštění nelze spojovat jen s otázkou nelegálnosti pobytu. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 39/2007-72. Mj. z něj plyne, že v případě nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Odkázala i na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pobyt bez platného oprávnění jistě není správný, ale žalobkyně svým jednáním neporušuje národní bezpečnost, veřejnou bezpečnost, hospodářský blahobyt. Uložení správního vyhoštění ani není nutné z hlediska předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví, morálky nebo práv a svobod druhých a tudíž je jednoznačně na místě zohlednit zájem na ochraně soukromého a rodinného života, oproti jejímu krátkodobému pobytu bez víza. Žalobkyně dále zmínila i Úmluvu o právech dítěte. Rozhodnutí o správním vyhoštění by tedy bylo zcela nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech rodinných příslušníků, a to nejenom vzhledem k jejich pevným sociálním a rodinným vazbám k území ČR, ale především v souvislosti s intenzitou tvrzeného porušení právních předpisů, neboť všechny problémy žalobkyně byly vždy spojeny s otázkou pobytu na území ČR. Pokud by ji byl povolen, pak není důvod očekávat, že by porušovala zájmy ČR. Žalovaný proto přecenil intenzitu jejího jednání a ohrožení veřejného zájmu. Odkázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 138/2007 a 7 Ca 81/2007 či rozhodnutí NSS 1 As 38/2007 a 4 As 75/2006.

Dále namítala nedostatečně zjištěný stav věci v závazném stanovisku, které posuzuje možnost bez újmy vycestovat do domovského státu. V průběhu správního řízení opakovaně poukazovala na svůj etnický původ a křesťanské vyznání. Osud křesťanů v muslimské zemi (Alžírsko) je velice složitý, mnohdy jsou pronásledováni a potýkají se s rozsáhlou perzekucí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se tím nezabývali, toliko odkázali na možnost pobytu v zemi původu a její předchozí pobyt, aniž by se skutečně věcně zabývali, zda ji na území domovského státu nehrozí pronásledování. Žalobkyně rovněž v této souvislosti namítala, že žalovaný sice zopakoval odvolací námitky, avšak se jimi řádně nezabýval. Takovým postupem porušil povinnost své rozhodnutí řádně odůvodnit (odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 75/2005-130).

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, které obsahuje velmi podrobné zdůvodnění. Dle žalovaného podanou žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně se dne 27.4.2015 dostavila do PŘS cizinců Zastávka s úmyslem podat žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu, přičemž její žádosti nebylo vyhověno. Bylo zjištěno, že jí nebylo uděleno vízum či jiné oprávnění k pobytu na území ČR a ani o něj nepožádala, čímž vědomě porušila předpisy ČR. Z tohoto důvodu s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně i její manžel věděli, že jejich pobyt na území ČR je nelegální. Opakovaně vydané závazné stanovisko je správné a v souladu se zákonem a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. V této souvislosti je třeba i zmínit to, že žalobkyně společně s manželem neúspěšně žádali o udělení mezinárodní ochrany ve Francii. Je zřejmé, že ji v zemi původu žádné ohrožení z azylově relevantních důvodů, včetně pronásledování a diskriminace, nehrozí. Žalobkyně, její synové a bratři manžela jsou již plnoletí, žijí svým životem, proto se ze strany žalovaného ani nemůže jednat o narušení jejich soukromého či rodinného života. Touto otázkou se žalovaný v rozhodnutí podrobně zabýval. V průběhu správního řízení bylo rovněž zjištěno, že v domovském státě žije její syn a další dcera, která se o ni může po návratu postarat. Žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonem i mezinárodními závazky ČR.

IV. Jednání před soudem

Žalobkyně při jednání uvedla obdobnou argumentaci jako v žalobě. Zdůraznila, že v posuzovaném případě se jedná o nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Nemělo být proto vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ale toliko výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný při jednání uvedl obdobné skutečnosti jako ve svém vyjádření. Zdůraznil, že v posuzovaném případě i dle mezinárodních úmluv bylo zcela namístě rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.

Žalobkyně navrhla provedení důkazu svou účastnickou výpovědí, svědeckou výpovědí svého manžela a jednoho ze synů. Žalobkyně stejně jako její manžel v předcházejícím řízení především odkázal na skutečnosti uvedené jeho právním zástupcem. Soud navržené důkazy neprovedl, neboť je pro posouzení věci nepovažoval za důvodné, což plyne i z jeho odůvodnění, zejména v části, kde se zabývá zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života. Dle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života*

cizince. Podle § 174 a téhož zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. V případech, v nichž je posouzení možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v prvé řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32) Evropský soud pro lidská práva neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“ (*a sufficient degree of dependence*; stěžovatel zde tvrdil existenci různých zdravotních obtíží u celé rodiny, neprokázal však, že by byl jedinou osobou, která by se nutně musela starat o svou matku a své bratry. Navíc nedoložil, že zdravotní problémy jeho příbuzných jsou natolik závažné, aby jej zcela zaměstnaly).

Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013 obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3.

2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

Správní orgán I. stupně zdůvodnil ve svém rozhodnutí přiměřenost vyhoštění žalobkyně z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života následujícím způsobem. Konstatoval, že žalobkyně má v ČR tři dospělé syny ve věku 31, 26 a 23 roků. V Alžírsku žijí její další dvě dospělé děti, které se o ni můžou postarat. Žalobkyně není na svých dospělých dětech v České republice zásadním způsobem závislá. Tento názor správního orgánu podporuje i její jednání, když v roce 2012 odcestovala z ČR do Francie a požádala zde o mezinárodní ochranu, ačkoliv její dospělí synové již tehdy žili v ČR. Do ČR přicestoval až poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Nic nebrání zpětné integraci žalobkyni v zemi původu. Její děti jsou již dospělé, mají svůj život a nejsou závislé na svých rodičích. Její integrace do společnosti v ČR a zařazení do pracovního procesu je prakticky nemožné zejména z důvodu její nevzdělanosti, negramotnosti a jazykové bariéry. Je závislá na manželovi, bez kterého nemůže mimo domov fungovat, komunikuje s ostatními jen přes manžela. Pro její další život je nejlepší Alžírsko, kde je berberská menšina, ke které se může uchýlit a žít plnohodnotný život. Prodej veškerého majetku před odchodem z Alžírska byla volba žalobkyně a jejího manžela a z tohoto důvodu nelze nárokovat legalizaci pobytu na území ČR.

Žalovaný k tomu rozhodnutí doplnil, že cizinec v řízení uváděl důvody, které mu brání ve vycestování, tj. prodej majetku v zemi původu, přání zůstat v ČR se syny a manželem, obavy z možného znevýhodňování z důvodu vyznání, snahu o získání hmotného zabezpečení od příbuzných na území ČR a vzájemný citový vztah se syny. Tyto okolnosti byly vzaty v úvahu, avšak manžel, jejich děti ani další příbuzní nejsou občany ČR. Realizace jejich rodinného a soukromého života tak není niterně spojena s jejím územím. Může být uskutečňována v takovém státě, kde si všichni budou schopni zajistit legální pobyt. Žalobkyně je v produktivním věku, i když je negramotná. Její zdravotní stav je dobrý. V ČR nevlastní žádný majetek, nemůže zde legálně pracovat, finanční zabezpečení rodiny je zajišťováno z prostředků, které si sebou přivezl a z peněžních a věcných darů příbuzných. Ty však mohou být poskytnuty i mimo území ČR. Osobní, společenské ani kulturní vazby, které by ji bránily ve vycestování, na území s výjimkou rodinných příslušníků nenavázala a její manžel nemá oprávnění k pobytu. Rozpory shledal žalovaný v jejich tvrzeních o nemožnosti vycestování do země původu. Uvedla, že pro svou negramotnost je, s výjimkou péče o domácnost, ve všech ostatních věcech včetně finančního zajištění, závislá na manželovi. Také to, že dům, kde bydleli, prodali stejně jako provozovnu, kterou manžel vedl. Peníze poslali synům, aby mohli podnikat. Uvedla, že se o takové věci neumí postarat, takže k prodeji muselo dojít před odjezdem manžela do EU. Je však zřejmé, že po odjezdu manžela z Alžírska tam společně se dvěma syny, z nichž jeden studoval, setrvala ještě další dva roky. I v této době museli někde bydlet a někdo je finančně zajišťoval. Žalobkyně nezmínila, zda se o ně starala její dcera nebo příbuzná, ale není pravdivé tvrzení, že v případě návratu by byli zcela sami a neměli se na koho obrátit. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně až v situaci, kdy ji za vědomé opakované porušení právního řádu ČR má být uloženo správní vyhoštění, se odvolává na hluboké city vážící se k jeho rodinným příslušníkům. Takové jednání považuje žalovaný za zcela účelové. Rodinné vazby žalobkyně nebudou necitelně a nespravedlivě zpřetrhány, neboť po tuto přechodnou dobu, stejně jako mnoho let předtím, mohou členové rodiny žít v rozdílných státech a být v telefonickém kontaktu. Příbuzní zajišťující materiální potřeby žalobkyně vzali na sebe tento závazek obětavě a dobrovolně, avšak nikoliv z nezbytnosti vyřešit její hmotnou nouzi. V posledních letech před svým odjezdem do ČR vedla samostatnou domácnost

v Alžírsku se svými dvěma syny i ve Francii s manželem. S příbuznými v ČR byl v telefonickém kontaktu a jejich vztahy to nijak nenarušilo.

Výše zmíněné odůvodnění zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně shledal zdejší soud dostatečným a v souladu se zákonem. Jde-li o rozsah narušení rodinného života podle výše citované judikatury ESLP musí v případech obdobných tomu nyní posuzovanému (kdy žalobkyně nemá na území ČR legálně pobývajícím manžela, ani nezletilé děti, toliko jeden ze synů žalobkyně a jeho manželovi poskytl byt, případně on a další dva synové a bratři jeho manželky finančně podporují a navštěvují se) přistoupit další mimořádné okolnosti, aby bylo možné hovořit o existenci skutečně blízkých osobních vazeb, dotčené osoby v zemi, z níž má být vyhoštěna. Žádné takové zvláštní okolnosti však na případě žalobkyně zdejší soud nespaturuje. Důsledkem správního vyhoštění jistě bude narušení vazeb a kontaktů s jejími příbuznými žijícími v ČR, kteří zřejmě neuvažují o návratu do Alžíru, a dojde tak k určitému zásahu do jejího soukromého života, ale tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy. Namítá-li žalobkyně, že je na svých dětech finančně závislá, pak lze uvést, že nic nebrání jejím dětem, aby ji finančně podporovaly, a to i po případné realizaci správního vyhoštění. Jde-li o jejího manžela, pak nedojde k zásahu do rodinného života, neboť i jemu bylo uděleno správní vyhoštění a svůj společný život mohou realizovat v Alžíru. S dětmi a bratry jejího manžela může být po přechodnou dobu v telefonickém kontaktu a po uplynutí doby správního vyhoštění opětovně legálně přicestovat na návštěvu za příbuznými do ČR, případně se pokusit dosáhnout jinou formu povoleného pobytu na území ČR. Stejně, jak tomu bylo, v roce 2000, 2009 a 2010. V Alžíru pak mají dalšího syna, který tam studuje universitu a rovněž i dceru, se kterou sice není aktuálně v kontaktu, avšak v roce 2012 byla na její svatbě. Se synem je v pravidelném telefonickém kontaktu a ten by ji mohl v zemi původu poskytnout potřebnou podporu a pomoc. Finančně by ji přitom i nadále mohli podporovat její děti a další příbuzní v ČR, a to i po realizaci správního vyhoštění. Při jednání žalobkyně argumentovala i skutečností, že má na území ČR vnuky, avšak tato skutečnost nebyla prokázána.

Soud rovněž k věci uvádí, že zdravotní stav žalobkyně je dobrý, na území ČR má především vazby rodinné. Neuvedla, že by k území ČR navázal nějaké významné společenské a kulturní vazby. Bránila tomu i skutečnost, že žalobkyně neovládá český jazyk, je negramotná a s okolím komunikuje především přes svého manžela. K délce jejího pobytu na území ČR lze rovněž uvést následující. Žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně od října roku 2013. Pobyt se pokusila zlegalizovat žádostí o mezinárodní ochranu dne 27.4.2015. Vazby, které si cizinec na území vytvoří, pokud zde žije legálně, jsou z povahy věci odlišné od vazeb, které si vytvoří, pokud je jeho pobyt neoprávněný a bere v úvahu, že tento pobyt může být kdykoli ukončen (tento faktor hraje významnou roli rovněž v judikatuře ESLP, srov. rozsudek z 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, § 70; viz též Komentář k Úmluvě, str. 958). V posuzovaném případě žalobkyně od počátku pobývala na území ČR neoprávněně a musela tedy počítat s tím, že její pobyt může být kdykoliv ukončen. Je rovněž zřejmé, že byla schopna samostatného pobytu mimo zemi původu i ČR, neboť v Alžírsku pobývala samostatně i po odchodu svého manžela a rovněž pak společně s manželem ve Francii v době řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Do ČR přijela nelegálně teprve poté, co ji Francie mezinárodní ochranu neudělila, a to přestože její děti i bratři manžela v době řízení o její žádosti již žili v ČR.

Ačkoliv tedy bylo žalobkyni správní vyhoštění uloženo toliko z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR bez víza nebo platného povolení k pobytu a žádného závažnějšího porušení veřejného pořádku se nedopustila, zdejší soud z výše uvedených důvodů neshledal,

že by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práva na její rodinný nebo soukromý život.

Další námitka směřovala proti nedostatečně zjištěnému stavu ve vztahu k závaznému stanovisku k jeho možnosti bez újmy vycestovat do domovského státu. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v posuzovaném případě bylo dvakrát vydáno závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 19.5.2015, č.j. CPR-13991/ČJ - 2015-931200- SV a ze dne 3.8.2015, č.j. CPR-13991-31/ČJ-2015-931200- SV. Obě závazná stanoviska potvrdil Ministr vnitra ČR svým závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizince ze dne 13.1.2016, č.j. MV-160521-2/OAM-2015. Dle § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.* Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odstavce 2 téhož ustanovení *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Soud k věci uvádí, že žalobkyně neuváděla, že by ji v Alžírsku hrozil trest smrti či mučení nebo nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání. K důvodům bránícím ji ve vycestování do Alžírsku uvedla, že hlavním důvodem je její rodina, neboť všechny syny má v ČR. Dalším důvodem bylo, že by v Alžírsku byla sama, nikoho tam vzhledem ke svému náboženství nemá. Byla by izolovaná, ostatní jsou muslimové. Když nepůjde s ostatními do mešity, je zcela izolovaná od ostatních. Žalobkyně přitom v Alžírsku setrvala i po odjezdu svého manžela. Dle názoru soudu ze skutečností sdělených žalobkyní nelze dospět k závěru, že by ji v Alžírsku hrozilo jednání dosahující intenzity vážné újmy dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Takové skutečnosti pak neplynou ani ze zpráv o zemi původu, které mělo k dispozici Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky tj. zpracovatel závazného stanoviska (např. Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015). Žalobkyně pak ani při jednání k důkazu nenavrhla žádný dokument, který by prokazoval, že běžní křesťané jsou v Alžírsku vystaveni mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání. Nelze ani nezmínit, že žalobkyně i její manžel požádali o mezinárodní ochranu ve Francii, avšak azyl jim nebyl přiznán. I z kontextu celé její výpovědi žalobce zřejmé, že snaha zůstat v ČR je jednoznačně odvozována především od toho, že na jejím území legálně pobývá více členů rodiny a v Alžírsku se již nemá kam vrátit, neboť vše její manžel prodal.

Soud dále k věci uvádí, že správní vyhoštění je tedy svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS). Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není

třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, poukázal na to, že: „... *policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1*“.

V posuzovaném případě lze jako zmíněnou skutkovou situaci označit pobyt žalobkyně na území České republiky v období od října 2013 do 27. 4. 2015 (podání žádosti o mezinárodní ochranu), ač k němu nebyla oprávněna. Za této situace tedy byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z výše uvedeného tak žalovaný i správní orgán I. stupně posoudili přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z pohledu namítaného zásahu do soukromého a rodinného života a posoudili i další relevantní skutečnosti. I soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřené a proto nebylo ani možné vyřešit situaci žalobkyně toliko udělením výjezdního příkazu dle § 50 zákona o pobytu cizinců, tj. dokladu, který z moci úřední uděluje policie, příp. Ministerstvo vnitra, nastane-li skutečnost související se skončením pobytu cizince předvídaná v § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak namítala žalobkyně u jednání.

Soud k věci závěrem uvádí, že žalovaný se zabýval odvolacími námitkami žalobkyně a soud neshledal jeho rozhodnutí z toho důvodu nepřezkoumatelným, jak bylo namítáno. Správní orgán I. stupně i žalovaný se tedy poměrně podrobně zabývali možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

VI. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soudem ustanovenému tlumočnickovi přiznal soud dle § 17 vyhl. č. 36/1967 Sb. odměnu za jednu hodinu tlumočení při jednání (výrok IV.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová